

In memoriam Willy Schweizer

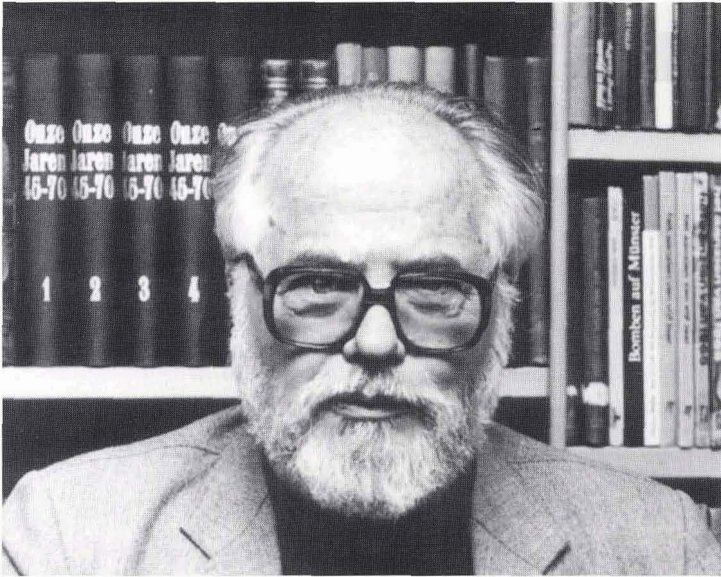

foto B. Kelemen

Riet Luiten

Ik heb Schweizer leren kennen tijdens mijn stage periode voor de AKI bij het voorbereidingproject voor wat destijds (1978) het 'textielmuseum nieuwe stijl' heette. Willy had voor dit doel een kamer in het Twents Gelders Textielmuseum in gebruik, in het pand dat tegenwoordig 'de Villa' herbergt. Na een tijd werd deze kamer verruild voor een plek in het Elderinkshuis. Daar was Schweizer de coördinator van vrijwilligers die, bezig met verschillende onderzoeken, toch min of meer hetzelfde doel voor ogen hadden. Het was een drukke, boeiende tijd. Hij was in staat om een onderwerp heen te draaien en het op die manier van zelden bekeken standpunten te beoordelen. Door zeer onverwachte en soms in eerste instantie absurde opmerkingen te maken zette hij je aan het denken en aan het werk. Ik vond dat zeer stimulerend. Altijd op zoek naar parallellen en overeenkomsten met betrekking tot de bewerking van textiel wereldwijd en door alle tijden vergeleken met die in de Euregio. Hij was behalve in de technische kant van de textiel vooral geïnteresseerd in

de mensen die daarbij hoorden. De verhalen van Geerts waren dan ook een 'gefundenes Fressen' voor hem. Een bewerking van deze verhalen is nooit gerealiseerd. Hij kwam er met al zijn interesses niet aan toe. Zoveel te reizen, te fotograferen, te verzamelen, te schrijven ... Voor zijn vrouw Grethe was dat niet altijd makkelijk, haar man met pensioen en nog altijd druk.

Het was enig om bij hen thuis te zijn. Altijd een geestig gesprek. Willy's idealen en ideeën en Grethe's realiteitszin. Niet religieus, maar geboeid door Teilhard de Chardin. Belesen. Vaste uitdrukkingen, Mère à boire, sich in Schale werfen, des Pudels Kern.

Ook herinner ik mij zijn, op z'n zachtst gezegd, enerverende rijstijl, waarbij ik altijd blij was het er weer levend te hebben afgebracht.

In gedachten zie ik hem nog zitten: als patriarch met baard, in het Elderinkshuis, stapels paperassen, slurpend van veel te hete koffie en een hoofd vol plannen.

Willy is er niet meer, hun huis is er niet meer.

Het voelt als heimwee.